

Echinox

Felix

În piept, pe gruiuri, pasc de-a valma bezne
Deși eu duc lumini la adăpat,
Și neguri mă-nfășoară de la glezne
Spre nimbul tot mai palid, scăpătat.

Mă dor în oase rășnițe atroce
Când strâng lumina, cultivată greu,
Cu lanțuri negre, gata s-o sufoce,
Pui de-ntunerici, atacând mereu.

În firav echilibru mi-e balanța,
Având pe-un taler noapte, pe-altul zi,
Și port ca pe o boală discordanța,
Dorind s-o-nclin, dorind a străluci.

Luptând cu bezna, care, da, există
Doar când lumina are ochii-nchiși,
Rup storuri și-alung umbre ce persistă
Din amintiri cu licurici uciși.

Primind lumină, însă, din Lumină,
Pot fi, chiar dacă pare paradox,
Eu însumi zi, o zi de soare plină,
Fără-nserări. Adio, echinox!

Simion Felix Marțian
Vulcan, 21 septembrie 2017